

Hadnagy József

A reménytelenségen túl

*„reményed csak
hogy aztán csönd lesz
átmentél oda hol jó
de nyugalmadat nem őrzi meg
és nem jön álmhoz hasonló”
(Nagy Gáspár: A Mélység fölött)*

A reménytelenségen túl is van remény –
mi egyébről szólhatna költemény
e napokban, amikor az időt
úgy viseli az óra, mint elnyűtt cipőt...

mint elrongyolt saruikat a mágusok,
alig haladnak már a mánusok,
nehéz megmondani, mennyit késnek,
pontosabb időt mutatnak kardok, kések,

de mit kezdjen velük a kialudt remény? –
csoda kell, hihetetlen költemény,
hihetetlen, mert nem hisz az ember,
egysíkúvá lapítja hatalmas henger,

adatokká simítva jövője, múltja,
magasság nélkül – hogy volna súlya
bárminek?... maradt az ősi mélység,
amit nem nyomorított meg a kevélység...

a csillag a betlehemi égen...
jászolhoz vezet most is a lélek-mélyben,

ahova csak a reménytelenség tekint,
ahol tört szalmáról visszfénye int:
vesszőszál született, délceggé nő...
saruja árnyék, lombja fény; a remény Ő...

*Sajgó Szabolcs***nem trendi**

jön a tél
aztán a nyár
a kertben egy cső kanyarog
ütött-kopott
likacsos
minden fénye rég oda
körötte friss élet
benővi a zöld eltakarja
mintha szégyellené
a kert

nem trendi

száraz napokon
aszály idején
milyen jó is
az az ócska cső
hogyan van
életet ér
el nem dugult
s a víz a víz
likacsaiból az élet
ellenőrizhetetlen érkezik
a kertbe általa

születések

jászolmagasban
nagy álmok születnek
csöpp testbe öltöznek
a jövő titkai

keresztmagasban
kicsinyek születnek
élni az Ország
nekik adatik

pontosabbak

messze vagy
kikapcsolom a telefont
hogyan jobban halljalak

kitárok ajtót ablakot
süketté tesz
az ego börtöne

a hang hullámainál
pontosabbak
a szív hullámai

meztelen Isten

pucéran érkezel
védtelen
koponyád gerinced puha
a torkod a nyelved a szád
minden nyelvre megtanítható

öltöztetünk
formálunk saját képünkre
hagyod

szádba adjuk szavaink
útjainkra terelünk
alkalmazunk álmgyárainkban
ezt is hagyod

rád olvassuk saját vétkeinket
s a világ bűneit mind
remélve így időt nyerünk
s te még ezt is hagyod

zsigereink mélye
átírhatatlan
a teher agyonnyom
úgy is így is
de előbb téged
kiszögezzük a fára még

mezíten távozol
ahogy érkeztedél
irántunk szeretetben
nem fogyatkozva
teljesen védtelen

sírodat kiválasztjuk
lepecsételjük sírköved
és valljuk hogy nélküled
minden reménytelen
a gördülő kő az üres sír
a meztelen Isten
el nem hihető

sed tecum resurrexerimus
tertia die
pedig veled már föltámadtunk
harmadnapon

mennyei egyszeregy

foganásom háromszemélyes
benne ketten osztódtak
egy öntudattá

az emlőkről leválván
egyszemélyessé éltem magam
és úgy maradtam

az egy háromszemélyes
amint a mennyben úgy a földön
és mindenben benne van

hozzá az út a kettőn át vezet
neve hűség felelősség
időben is időtelen

a menny csak van
váraozik
várja hogy benned
megszülessen

Anga Mária

Ki látta?

hol van az a kéz, az a láb,
az a föld, az az ég,
az a valamikor volt jurta? -

hol, a csontokból
növekvő, megmászhatatlan
terméstelen fa?

csak a kéz, csak a láb,
a föld az ég? a csontokból
növekvő fa?

a kristályosodó agyag? –
a föld alatt háborúzó férgek borzalma,

ki látta a pillangó lehulló szárnyát a szélben?
a naptól megvakult írisz sugarakat?
Ki látta? –

égfolyosókon, légfolyosókon, menekülő
nyirokban, nyálban vedlő,
ember arcú, potrohukat cipelő, egymást
széttaposó állatokat?

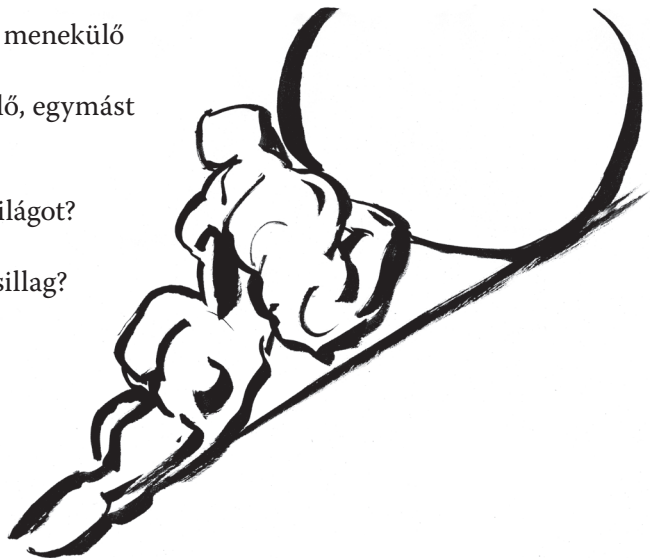
ki látta megmenteni a szép világot?
a tekintet sötéttségét, amikor
lehullott az égről az utolsó csillag?

Érted virrasztok

Most érted virrasztok és magamért.
Engedem közel az éjszakát.
Csillagsötétben ülök egymagam.
Magasodik bennem a némaság.

Ölemben holdat, emléket ringatok.
Vállamon térdelnek jászolos paripák.
Pányvák feszülnek bőrömön,
véremtől vörös abroncskarikák.

Csontomig záródik már az ölelés –
fekete tüzet táncoló madarak
viszik az álmom.
S én virrasztok érted, egymagam.

Serfőző Simon

Vizeink

Vizeink sekélyek,
amiben nem csak úszni,
megfulladni sem lehet.
Ám a gaz
majd kiönt az árokból,
lubickolhatnak benne
a kövek.

Örölnünk is van minek:
a mások bajának.
Miénken is a kárörvendés
a szomszédból áthallik,
akkorát nevet.

Vajon ügyünk

Vajon ügyünk, a jövő
még hányszor odázható el?
Meddig halogatódik,
elintézést mikor nyer?

Várható-e s mikorra?
Sürgettetné az idő velem.
Már a mát is megértük,
s ez még csak a jelen.

Őrájuk

Tájaink őrizőire,
földtől
a csúcsukig
felérő jegenyékre,
őrájuk nézek én fel.

Ne alacsonyodnánk le
a kicsinységhez,
lélekben fölmagasodni
hozzájuk kellene:

földtől
a legfelső gallyukig
felérő jegenyékhez.

Szálfa magasság

Az ég meredek oldalába: az űrbe
a Nap hatalmas bányabejárat.
A levegőbe mélyen bevájódó
fejszecsapások nyomai a házak.

A szálfa magasság tövén a fények
röpdöső forgács szilánkok.
Mintha valaki csillagostul,
Holdastul akarná kidönteni a világot.

Sebestény-Jáger Orsolya

A hit útja

(Rm 10,17)

Mint szántóföld elhintett magvait
simítja szél, s az alkonyi nap,
útja úgy marad örök talány,
élete hajnalán, ha meghasad a mag.

Egy láthatatlan térből így születhet
szemünk előtt szinte észrevétlenül,
a szív mélyén megfogant gondolat:
előbb gyötrődik, majd az ég fele tör.

Végre elindul. Nyújtózik puhán,
mint ki keresi helyét e tágas világban,
kis karjaival hadonászik,
hogyan betöltse rendjét fában, vagy virágban.

Mert sorsa, hogy értse és másnak adja
ajándékba kapott ideje titkait:
hogyan átadja a tudást, amely múlhatatlan:
Csak hallásból születhet a hit.

Nil novi sub sole

Más az az otthon ott a lugasban.
Távol a zajtól erdei csöndben.
Mások a fények, a hangok is este,
s szűk hada perceg künn a sötétben.
Lobban a gyertya, s mind aki érti,
őrzi a távoli fényes időket,
hol tölgyfakupából ittak a nőkre,
s bús karabéllyal őzeket lőttek.
Alszik a ház is, s a vén falióra,
távoli titkuk összekuszálva,
s mit elfeledtnek hittek a vének,
mi halkán motyogjuk – egy percre megállva.

Keresztanyámnak

(Férje, Lavotha Géza festőművész emlékére)

Ezer ecsetvonás simul rá az égre,
mintha ráfestették volna: »égi Erdőbénye«.
Szétömlő színeken látod keze nyomát,
és festményekbe simul az összeborzolt világ,
és szobrok is várnak, hogy mind beszéljenek,
és elmondják helyette, (ő nem lehet már Veled)
elmondják, hogy itt élt, Rád várt és alkotott,
s mintha felhőkön szállna, most megfesti a Napot.

Áldott véső hull egy távoli anyagra,
hogy szíved rátaláljon arra az egy hangra,
mit Ő akart adni, s mit adott szavak helyett:
és fényekkel festette teljessé életed.

*

Hiszem, hogy béke lesz – immár ezer ízig,
s hogy szeretett Téged – egészen a sírig.

Nagymama

Úgy látom őt, mint kislánykoromban,
ha hozzá messzi utakról toppantunk be,
s a belvárosi utca villamos zakatolása
galambszárnyuhogással fonódott össze.

Még nem tudom elhinni, hogy meghalt.
Csak olykor tör rám: úr a két karomban,
s akkor úgy sírok, hosszan, vigasztalanul,
mint réges-rég kislánykoromban.

Mert illata van az emlékeknek is,
a hallban a régi bútorok hiába várnak,
emlékek lapulnak minden fiókban,
tűnt idők tavának vetik meg az ágyat.

Azóta nem jártam ott. Elmém tört terében
otthona kilincse szinte éget.
Hogy is léphetném át a küszöböt,
hol ő élt kilencvenhat évet?

Hogy is léphetnék be a szobákba?
Miféle lépések lennének, az árvák?
Csak gondolatban bolyongok arra,
s bölcs fejük lehajtják a hársfák.

Álmomban egyszer galamb voltam,
szálltam hosszan a Kálvin tér felett,
a nyitott ablakban Nagymama várt rám,
most is hallom, ahogy felhőtlenül nevet,

ezt az örömet vinném magammal,
töpörödött arca fényes derűjét,
hogy így lássam magamban,
és tudjam: már átöleli őt a fényes ég.

Annyira szeretett s mi oly nagyon szeretettük.
Hiszem mindvégig: nem élt itt hiába.
S ha csöndben maradunk, halljuk is talán:
fejünk fölött angyalszárny suhanása.

Szonett a gyermekhez

Nem tudok haragudni rád, minden hiába,
ha dacosan közlöd: ma nem eszel narancsot,
majd elém állva súgod: nem ülsz be a kádba,
és ruhámba törlöd mindkét szutykos mancsod.

Tudom, (mert tanítottak pedagógiára):
zordan kell osztani a szülői parancsot,
különben minden fejtetőre állna,
s egyből húzhatnék sapkaként bakancsot.

Úgy töröd el szívem, mint más a poharát,
de a magasból még oly kicsinek látszol,
hát csak dűnnyögöm egyre, hogy ejnye és nohát,

és magamhoz öllelek, ki tudja már hányszor,
mert bár belőlem fakadtál, mint fából a faág,
egykor másé leszel. S akkor vég nélkül hiányzol.

Antal Attila

Lábadozás évszakhatáron

Hó öltözteti
eső vetkőzteti kinn a fákat
lábadozásomat
vetélkedésük tagolja

mintha lennék
posztján felejtett kiskatona
szeszélyes birodalmak határán

vagy hintába nyomott fiúcska
kit ingázó teste tehetetlensége
egyszerre mulattat és rémít

lapoznék előre időmben
lapoznék hátra:
marad a billegés
évszakhatáron

így telnek napjaim

álmaimban
fényre tárt ablakok öltik
csipke-nyelvüket a szélbe

Hegyközi patak partján

Lombokról fény csorog a vízbe
tarka kövek közt hal sikamlík
tükrös ezüstje időernyő
kelnek sorsok benne
lebegnek tarka kövek közt
sodródznak örök lapumezőkön
csalánosokon át
kocsisok szénégetők favágók
fújják a hegyközi szentenciát:
„erdő szélén nem jó lakni
mert sok fát kell hasogatni...”
sodródznak a soha
sehova se jutók
a köveken korhadékon
mindig fennakadók
dagadó arccal gyakorol
fújja az erdész lánya is
fújja a rekedt trombitát
de üzenetét nem hallja
a hegyeken túl
a világ

Györffi Réka

Te meg én

Te meg én át- s átváltozunk
sugarba mártott, őzpettyes nyáron
reszkető virág szirmain.
járjuk hajnali szöcsketáncunk.

Túlsó part

Fekete sípját szájba vette
éles hangjára ismerem
kezét nyújtja
vele megyek, ha nem vehetem át terheid.
(Megvetni egy forró szívet
s mindazt, mi értem adatott?)
a mocsár hullámszó, algás tükrén
az árulás nyomot hagyott.
Nyújtsd ki kezed, hogy megtaláljam,
álmatlanok az éjszakák
a tarisznyát nyakamba vettem
s felkutatlak tejködön át.

Veled

Kavicsok, göröngyök között
mocorgó, futó szívverések,
álmélkodik a tátika
az ág hegyén fent boglyas fészek.

A bölcs diófa hintát lenget
s belezendül a dereka.
Mindig ebben a kertben álltunk:
árva tulipán s fügefa.

Békasóval borított parton

Feljajdul a macskabagoly,
s felel rá mélyben porló béka,
őskorban ragadt ebihal
kopoltyúit mozdítja újra.

Kőtengerbe meredt szeme,
az élők útját rég bejárta,
s amint ráfolyt a holdsugár,
rugaszkodik ércarmú lába.

Fazekas József

Tavaszi áhítat

Uram,
engedd, még éljünk:
loboncos fák ölelésében,
fényre szövetkező
borzos füvek hűségében,
áhítat-fényű biztató virágok
tavaszában,
páncéllá taposott
nehéz út hátán,
engedd, még éljünk.

Uram,
engedd,
könnyű legyen a lelkünk,
gőg, kapzsiság páráját,
önzéseinket
hordja el a ma,
mosson tisztára szíved zápora.

Uram,
segíts,
bemocskoló ígéreteket helyett
leljen ránk a csöndesség,
hulljon le hályogunk
oltalmad sarától,
és újjá legyünk
törékenységünk
vizében alámerülve.

Uram,
kulcsold most össze kezünk,
akkor is, ha csak egyetlen
fohászra telik
a félelem bódulatában,
akkor is,
ha kérni sem merünk,
akkor is,
ha kételkedünk,
kulcsold most össze kezünk.

Uram, láss le ránk,
várunk,
fölfelé tekintünk:

félelmünk felhőit
fújja el az IRGALOM.

Erős vagy

Erős vagy,
pénzed van és hatalmad,
te meg szegény,
harsány vagy hallgató,
gondold át
köt, ereszt a nap.

Erős vagy,
éles az elméd, a szemed,
mindent, ami kedvező
észrevesz,
csak az a sár, az
nem tapad szemedre,
erős vagy s úgy hiszed
nem kell az Isten kegyelme.

Erős vagy, de ez a világ baj
most ránk szakadt,
van kit csak szorongat,
s van kit elragad.

Erős vagy?
vagy már meginogsz
érteni kezded
és magadban kimondod,
mert befont a félelem,
rád sül új gondod
a legyőzhetetlen,
körül kering
a „mi lesz velem”
morzsol, elmorzsol
az új félelem.
Mit ér a hályogos szem,
mit ér a minden,
a versengő szándék,
ha nem kell
a rád váró sár-ajándék.
Csak kérni kellene,
szótlánul,
a maradék életre.

Erős vagy...
gondold végig,
akiben nem hiszel
neked is üzen:
nem harsog, nem zsong,
nem duruzsol, csak üzen,
esendő vagy
jobban, mint hiszed
erős ember.

Pirkadni kezd

Elállt,
kegyelmes az Isten,
véget ért
az égi veszedelem,
a Hold
földerült az égre,
csillagok,
mint ékkövek
fénylenek szívemre.

Íj gyanánt
feszül föl a fenyőág,
titkait tartja,
ne tudja meg a világ
ára van
minden életnek,
hiszed vagy sem
ott, fön
téged is szereretnek.

Elállt,
pirkadni kezd,
bíborban
fénylik az ég,
miként a Golgotán
a megváltott lét.

Zöld felhő alatt

Mint egy hatalmas zöld felhő,
úgy borul rám a dió lomb,
hírharang nap-éjszakában,
szél, ha nyüstöli, vad kolomp.

Vénül, akár az utcakő,
titkát ma megosztja velem,
sebzett ágain lapul mind,
kivárom a csönd-időben.

Csorogni kezd a mért idő:
haláltusák, de élni, élni
az üreslő tél után is
ég s föld felé fölzöldülni.

Vágjon beléd sok éles év,
ülj ide, szárnyalj föl velem,
ne szőjön át sápasztó világ
s kaméleon arcú félelem.

Íriszek

Kelyhek,
mind szemek,
szivárvány-fényük
szinte eléget,
mélyük kút,
friss életet áraszt
és fölzsonganak
egyre titkosabb dalok
s míg csodálom
e varázslatot
kinéz rám a látnok:
Van Gogh.

Csáky Anna

Félelem

Valami történt a világgal:
púpos a járda, út alattunk,
néma az öröm, a lágy dal,
összetekerődött az agyunk,
föld alá kúszik a repkény,
az állat vak ólba menekül,
jéghideg, sziszegő estén
reszket az akác, fél egyedül.

Zuhogó folyóvíz, hab felett
dobogó kebellet feszül a híd,
libabőrös a házfal, reszketeg,
riadt macska szék alatt lapít,
a tetőn lidérc ül, rémalak,
vén sziklaként törik a fény,
fagyott fellegeken ég a nap,
és zuhanni készül épp delén.

Rettenet hátán ül az ember,
– egy galád szellem mögé oson – ,
imbolyog, lenézni nem mer,
emészti lelkét a gondokon.
Ráncos, remegő hang a szó itt,
mögötted ármányos puha léptek,
a szív menekül, bebábozódik...
Hátra ne nézz, fuss! – utolérnek.

A hajnalok hercege

Szereted a hűvös, opál-hajnalokat,
ha egy fénynyaláb lopakodva ér utol,
ha áttetsző ködökön csüngő nap fogad,
ha az ablakon betekint, míg aluszol,
vagy sűrű szövetű álmaid mámora
oldódik fel a telő fény öbleiben.
Hajnali párán át sugarak zápora
zuhog végig ébredő lombokon, hiszen
a kelő nap arcán kigyúló lágy mosoly
egyre forrósodik, felizzik fehérén.
Te már a kertedben állsz és álmodozol,
reggeli bölcsődet is ringatja régen
a lelkedbe osonó szép angyali csönd,
a fáradó hold egy sugárral felesel,
közben a nap orgonáját hallani fönt,
s előnt téged a fény, e mennyei lepel.

Bánattól verve

Szenved az asszony, bánattól vert madár,
fuldokol széttört, éjszínű tollaiban,
éjjele-nappala vérző szívszakadás,
szava-sincs csendje hulló hó harangja.
Reszket a teste, fázik, verejtékez,
könnyei gyöngyök, kopogva gurulnak.
Párja nagybeteg harcol a kórral,
fájdalom rémei szántják a torkát,
isteni döntés ma sorsát igazza.
Esdő imák az asszony sóhajai,
éterig kóborol álma fagyottan,
viharos fellegeken zord időben.
Holdja fogyatkozik éj karjaiban,
remények oltárán koppan a lelke,
s szenved az asszony, bánattól vert madár,
a Teremtő kegyéért eseng lehullva,
de késik az isteni nagy kegyelem.

Zuhanórepülésben

Zuhanórepülés, kín, kemény
próba a napod, fogy erőd,
karvalytól mart léted mély sebén
szűrőfegyverek, szárnyverők.

Most talán még búsan úgy hiszed,
pokolra zuhantál nagyon,
s a Teremtő cserélt új szívet,
melyből kihunyt az irgalom.

De a nap, mielőtt égre lépne,
az éjben gyűjt sugár-erőt,
hogy hosszan égni tudjon fénye,
lángolva tartson delelőt.

Már nem kúszik sorsodra árnyék,
nem törik alattad fahíd,
kék angyalod szárnyadra száll még,
s repülni újra megtanít.

Fecske Csaba

Karcok

májfoltos öreg
platán kapaszkodik a
tavaszi szélbe

*

fiatal fűzfák
sutyorognak a parton
elpirul a víz

*

csillagaival
diófa-lombba bújik
a vak éjszaka

*

lelkesen szól a
tücsök összenyarazza
az alvó mezőt

*

a domb köldökén
virágzó kökénybokor
mint szép menyasszony

Holtak gazdája

nagyanyám szegény nem bír meghalni bennem
negyven hosszú éve már
égő gyertyák közt térdepeltem
szipogva bekormozott a halál

világgá mentem mint gyerek
és eltévedtem az időben
nem találtam magamra
holtak gazdája lett belőlem

Hiábavaló

volt egy pillanat
amikor hittem hogy meggyógyulsz
az a pillanat hóna alatt a reménnyel
megszökött nem gyógyultál meg
de ezt csak én tudom te nem
kézen fogott az Isten
ügyet se vetsz rám többé
egybeesik immár soha és örökké
nem tudom feledni hűtlenségedet
ami nekem szenvedés neked csupán
hiábavaló semmiség

Csontos Márta

Öröklakás

emlékvers anyámnak

Csak egy kicsinyke, fekete árnyék,
egy tenyérsnyi álom úszott át
abban a türelmi zónában, ahol
nem marad meg ember, s állat,
ahol becsukódnak a sebek a
megkarcolt égen, s a holttérben
már nem aggaszt semmi a széllel
viharzó, őrjöngő csendességben.

Csak egy magányos torzó fekszik
a magasra nőtt fű sűrűjében,
egy jól nevelt, túlkoros angyal,
aki már nem ismer magára, csak
nézi mint vonul át fölötte
a vékony ajkáról lefejtett lélek,
s talán még gyönyörködni is tud
felcímkezett otthonában, s szája
szögletében játszani engedi a
pajkos, gyermekké vált öregséget.

Távollét

*egyszer csak-ledobbansz berezelve
a Földre – ledobbansz
megadod magad*

(Határ Győző)

Összeszorított foggal utaztál
át az életen, a hiány halott
maszkját mindig takargattad,
s összetört mosolyod alatt
nem látszott az ajkad
kemény vonalára tetovált dac.

Csak a kérdőjeleket hagyta
nekem, törékeny ráncaidba
rejtetted a halmozódó
indulatot, hagyta, hogy
menjek a magam útján, hagyta
hogy arcomat mossa a részeg
októberi eső, hagyta, hogy kihordjak
minden önpusztító gondolatot.

Odalent, csont-fehér ujjaid
között talán még mindig nekem
szűröd a mélybe lopakodó holdvilágot,
s talán még most is érzed, hogy még
mindig Belőled lélegezem.

Merülés

1.

Egóm a szeretet szélén
végez gerendagyakorlatokat,
egyensúlyérzék híján
nincs más út, megadom
magam; te meg ott állsz
mögöttem pucér szeretetteddel
szerényen, s várod, hogy
megérkezzen hozzám könyörgéssel.

2.

Törékeny szerkezet bennem
a mértékletesség, nem
védekezem a tökéletlenség
ellen, magamat bántom,
gyöngé vagyok. Kezed
virágfolt az arcomon, mindig
biztatón intesz, engeded,
hogy megelőztelek, te vagy
megvesztegethető őrangyalom.

3.

Megnyúzott csillagok ülnek
szememben, támadásra
felkészült fekete ég
szobám fala, árnyékok
mellemem zsákba kötött ölelés,
én meg hiába keresek melletted
helyet, magamba fulladok - -
pedig várom, hogy szeress.

Instabil tágasság

Megfélemlített Csend
ül a látóhatáron,
a szél hancúrozó örömét
idebent nehéz elfogadni,
mégis irigylem, hogy
mindenhol jelen lehet,
én meg csak a szoba négy
sarkába tölthetem ki a teret.
talán az időérzésem is
sántít, s a mába átfolyó
jövőképben nem látom
meg a baljós jelet.

Ma korábban hajnalodik,
a tulipánok mélylilára
váltak, ahogy a krétafehér
fagyos pára betakarja a füvet.

Valami készül, a barna árnyak
sejtelmesen elvékonyodnak,
s csak annyit érzek az ember-
lakta táj kifosztott paradicsomában,
valami engem is fenyeget.

Van valami instabil nyitottság,
valami belterjes könyörtelenség,
valami, ami a belső rózsaszín
testében hiányt és vágyódást jelez.

Milyen visszafogott az ég kékje
ebben a tavaszban! - az utcákon
kevés az ember, mintha fogyóban
lenne a mindennapi kegyelem
lehetősége, kevés az ének.
A reggeli fény szégyenlősen
borul a pusztulásra, égbe-földbe
vetett bizalommal van csak esély
az ember-fölötti megmaradás folytatására.

Farkas Gábor

Adventus Domini

gyertyának láng a
lényege de a lánglét
a gyertyától függ

Lány a kirakatban

olvadó szépség
keresztbe tett lábakkal
télies közöny

*

műanyag mosoly
télre feszült ékezet
kereszt-kabátban

mégis kevés

Kosztolányi kincseit keresem. magamra
erőltetem a türelmet. még két hét, három, esetleg négy. de októberben már biztos,
hogy nem.

A hírfolyamot lapozgatom, és mint mindig,
izzadnak ujjaim. nem nézek fel, de tudom,
hogy vagy.

Hinni akarom, hogy ez nem alantas hozzáállás.
csak türelem. szabályosan létezem,
kimért és fedhetetlen
vagyok.

Mindez szükségességből adódó szánalom.
visszafordíthatatlan. ez minden, mégis
kevés.

Lipcsei Márta

Kövek lelke

Sejtek látomásai
egy majdani vagy hajdani
valóság szavai
egymásra torlódva
a nézés sírkőangyalát
ébresztgetik.
A bezárt formák
érintő tekintetre várnak
halmazuk gömbölyödve
a porló homokkőszobrász
ujjai közé kerülve
figyelnek a kövek lelkére.

Vírusköd ült reánk

*„Mihelyt mindegy, hogy meddig élsz: megtu-
dod a földi öröklét módját és nem élsz vele.”*

Weöres Sándor

Jönne a szó a szóra
mégis idegen területeken kóborol
távolra kerül s mint a véletlen játéka
újra szembesül.
Meghittén a játékos elme szót érteni
beszélgetni kíván s e borús délután
gondolatok riadt áldását a végső menetben
a balsorsnak kínálja s mi élők veretlen
kérdjük egymástól miféle kór ez
ki a védhetetlen?

Befelé figyelés

Belső univerzumomban tapogatózok
megannyi tévedés rossz döntés szerelem
oktalan kínlódások harmóniavágyak
a gyógyulás festményei szenvedélyviharok
villámok majd a csönd és végül a megnyugvás percei.

Radnai István

A kárpit felhasadt

kétségek istene

a nap még felkel reggelente
lapozzák a naptárt a hétköznapiak
rügyek pattannak lefagynak a virágok
megbillen bennünk a természet rendje

megilletődik az életösztön
kapaszkodik még erős kacsokkal
gyengül a hit eltölt a magányzárvány
negyven napja a léleksivatagban

de jaj a prófétáknak
felharsan a gonoszság diadalmas kórusa
mutassunk rád miért vagy hol vagy
kétségek istene ha mi sem értünk

csapást csapásra halmoz új egyiptom
aki nem vagy talán ismét átvonulsz
hol van ha kiveszett az égi bárány
megvetjük míg hányjuk a keresztet

reng a föld a dörög a pokol gyomra
remeg a fal remeg a lélek
elméletet ütköztet nagyravágyás
roppan mint alattunk kéreg

felkelhet még a nap égre nyíljon a virág
tenger szelídítsd a vihart
a böjti szelek ingatják keresztfádat
az idő fogalma értelmetlen barabást kiált

hosszannázott bennünk még a virágvasárnap
megfeszít mégis a holt betű félelme
lesz még nyár életre kel az avar televény
meghasadnak s kenyérré lesznek a kövek

tamáskodik a béna hit de ébredünk
az emmauszi úton enged a hajnali fagy
feltámad bennünk s eljön a kenyértörésben
lelkünk zárt ajtaján át s örökké velünk
legyen

bizonyosság istene

Rondó

ételhordót
tett a küszöbömre maga a rettenet
az élet szerelme szelleme elveszett
az úr kristályos lényege
jéghabos lény üstökénél fogva
vissza-visszatér éledez
és én a mi tehetetlen foglya
mosolygó vak embertársam
szemében a védhetetlen kések
elővillanását lássam
amit a kósza gén belém vésett
mind összeomlik a tüdő
a szerető szív a földi lényeg
amit visszavesz az idő
és feláldoz kegyes istenének
mert itt fáj a kor a vénség
szenvedély tuskéje ahol mered
imádva görnyedek kétrét
és magába fordítja a teret
indulatos önzést mint bárányt terelne
gyengéden magába fojt isten szerelme
élethordó

H. Hadabás Ildikó

Gyermekkori félelem

Jó volt az idő csendjébe beülni,
mikor megremegett a fény a fák közt,
s az izzó nap megtalált minden kis levél lukat,
hol bebújt-kibújt, s a fekete föld
táncjátékot sugárzott.

Hosszú, tornácos folyosónk a végtelenbe nyúlt,
nem volt sem kezdete sem vége,
s a mozdulatlan Idő körbeölelte a délelőttöt,
figyelő lélekké vált benne az Élet maga.

Hirtelen mégis félni kezdtem,
a fény falához odaszögezett a szó nélküliség didergése,
a csend kilökött magából, az Idő megtelt valakivel,
s megéreztem a háznak árnyait hátam megett.
Zsibbadás-gyökerek húzták lábamat a földbe,
a számban összeragadt a kiáltás,
hajamból kicsúszott a szalag piros kígyója,
s a látomás fény-nyelvei már-már elértek,
mikor Valaki eleresztett, tán meg is szánt,
s a spíreák bokrai döngicsélni kezdtek,
s én váratlanul visszatérhettem gyermek létembe.

Hazatérés

Varjak pötytyözik a távol eget, s
lassan széthúzzák az est fátyolát,
a régi utcán nem vár senkise,
hideg ezüst a csorgó holdsugár.

Párka nénikék kuncogása hallszik,
harangszó rebbenti fel hangjukat,
értem is imádkoztak sokszor,
erős asszonyként tették dolgukat.

Az öreg házak kapui bezárva,
elköltöztek az álmok messzire,
az égi úton kanyarognak egyre,
s nem véti célját soha senkise.

Csoda

A hárslevelek földre hulltak,
és virágillat-port szitált
a bódító tavasz!

Aranyeső-szirom ragyogta
földet festett
a titkos égi kéz,

s teleszórt a reggelre
színeivel a tulipán-arcú
lányok szívét.

Véghelyi Balázs

Minden a helyén

Csukás István emlékének

A keskeny szemek lezárultak:
ránk maradt a fény és az álom,
kísérői a vándorútnak,
ha járunk hetedhéthatáron.
Pom Pom mindig ott ül az ágon,
a horgász most is kapásra vár,
lepke pihen bűvös virágon,
sárkányfüvet érlel majd a nyár.

Minden és mindenki a helyén.
Ne kérdezd, hol a mese vége.
Ami az övé volt, már enyém,
s tiéd is, ha nyújtózol érte,
hogyan eléred, megfogod újra – végre
a bokorba veszett lényeket...
Mint üveggolyón a nap fénye,
mesében ragyog az életed.

Felvinném a csillagokat

Karácsony este
Villó a felhős eget nézte.
„Elveszték a csillagok” –
állapította meg,
de rögtön tudta a megoldást:
„Apa vesz a boltban...
tesz bele elemet...
és bekapcsolja!”
Kis szünet után hozzátette:
„Holdat is vesz!”
Felvinném neki
a csillagokat is az égre.

Udvariasság

Villó a teraszon
madáracsicsergést hallott.
„Nem köszönök a madárkának,
mert akkor megijed és elrepül!”
De Villó sajnos túl hangosan nem köszönt,
így a madárka megijedt és elrepült.

Baka Györgyi

Kereszt kontempláció

– haikuk –

égre jajdulás:
Miért hagytál el engem?
megrendül a föld

belép a sorsba
megfeszült pillanatban
szálgák keresztje

asszonyok várják
a keresztről levételt
féltő gyöngéden

sötétlő éjben
fény hullik a keresztre
minden Érte lett

belső kereszt:
egyetemessé tágult
szívbe vésett szó

keresztje által
a lélek benső, szelíd
erejét adta

új tapasztalás:
a szeretet élete
felfoghatatlan

Suhai Pál

Húsvét után

Íme, a földed, föld lakója. Tornyozd csak, sírodon kihajt. A póre kőzet is, tűnt havak nyomán, megéled, tőzegmohába lép a láb, erjed a komposzt.

Paraszti környezet. Tudod, mi vár rá. Az elmúlás a föld alól dalol, s az élet is, a falékony pajor: még égbe száll, ott lesz cserebogárrá.

Üres a sír. Már álcáját a test ledobta. Az élőt ne itt keresd. Itt férget tálnak eléd ebédül –

de nézd, amott rügyekben forr a vér: kiontatott, a fű ettől kövér: a sejtekbe az áldozat beépül.

Szemüvegre

Ha ránézel szemüvedre, nem olyan éppen, mint a járom? – hordom igáját én is egyre, utam fejem leszegve járom.

De ebbe én fogom magam be, önként, hogyha nem is dalolva, mintha kerete és üvege nem épp a gondok járma volna.

Mintha nem is velem huzatna, világ, finom dioptriája s nem őt ültetné föl a bakra, ki hajsza és hó, nevem kiáltja.

Nyárvég

Mint este kötéláncos árnyék, egy ideje már arcomon billeg az ősz, s vele a már, még.

Talán csak nyárutó, csak nyárvég, vagy őszelő? – nem firtatom, amit az érlelő idő rám mért.

Lüktető gyíktorok-halánték, s a múltam: fölveri a gyom, de kedv maradt, s bennem erős a szándék.

E hitben én mindig megállnék, bár tudom, nincs oly hatalom, hogy ne legyen mind keserűbb az ajándék.

Amit kapok. Bizony hibáznék, ha nem köszönném meg napom, a szálló percet, mielőtt a korma rám ég.

Fejem fölött az ingó ág vég gyümölcsei – haraphatom, van fogam, gyomrom, s a tudóm, szívem is szolgál még.

De lám, megindult már e nyárvég ellenem, puha talpakon oson: fölítat, mint a köd, beborít, mint az árnyék.

Páskán-Varga Krisztina

Gyász

Késődelutánok szürkülő szöveve szoknyám.
 Ingembe szöve barna estét hordok.
 Krumpli kupacba veszti héját asztalomra
 valahány göb alászáll leves-sírba, Holddá rotytan.
 Feneketlen kondér-mélyi másvilágból világolnak,
 bugyborognak:
 „Eperfalevél gyermekecskék, kiket lerágtak
 sorsod selyemférgei, ide járnak viháncolni!”

Fakanalam elejtve indulok
 Hajnalok Fáskertjébe botolva
 vaskos törzsek mögül
 lesni az örök derengést.

Jegyzőkönyv Nagyhéten

Kertek Aljában Surranó
 mosná kezéről a hajnalt.
 „Az ég miatt” – motyog égre –
 „az ég miatt kellett, mert hát
 elsápadt, megbetegedett.
 Fekete faágak szúrták
 hasba s hasították fel.
 Bíbor belseje világba
 omlott ki. Nem volt mit tenni.”

Hívogató

Esteledés házam,
 ha jössz meglásd, nálam örök
 félhomályba hulló némaság van.
 Küszöböm alkonyat.
 Átlépheted.
 Isten hozott gyermekkorod
 rettegett, mélyre dugott
 sötét csönd-palotájában.
 Ül le nálam.
 Kondéromban pucolt bánat
 jóízűre fő, hogy velem
 vacsorálgad.

Március

Az év teste felhasad
 újraszüli magát.
 Sikoly-hideg tavasz
 rázza rügyhaját.

Göndör zuhatag
 örökké visszatér
 míg jég lesz, lesz jég
 alatt lüktető gyerekvér.

Harmathúsban kelő
 éles képzelet
 piros gyöngyhajnalal
 lepedőt hímezett.

Tolvaj könyörgő

Lopj el engem, Este, gyere nagykabátba,
malaclopó köpönyeged szálljon a határba!
Sietve jöjj, röpjülj széllel, háztetőkön lépdelj,
ne találjon apám, anyám, ha felszáll az éjjel!
Gyere értem mindjárt, fáj a délután
világosság minden percét kinnak gyújtja rám.
Úgy rabolj el innen mintha sose lettem volna itt
férjem, ha jön beteg lován ne lássa tolvaj zsákmányt vitt.
Nagykendőm rojtjait szeled fodrozza szét
ráhímzett rózsáit nyelje el a sötét!
Ne kavarjunk nagy port ahogy szökünk ketten,
ne láthassa meg a hajnal, hogy a tied lettem.

